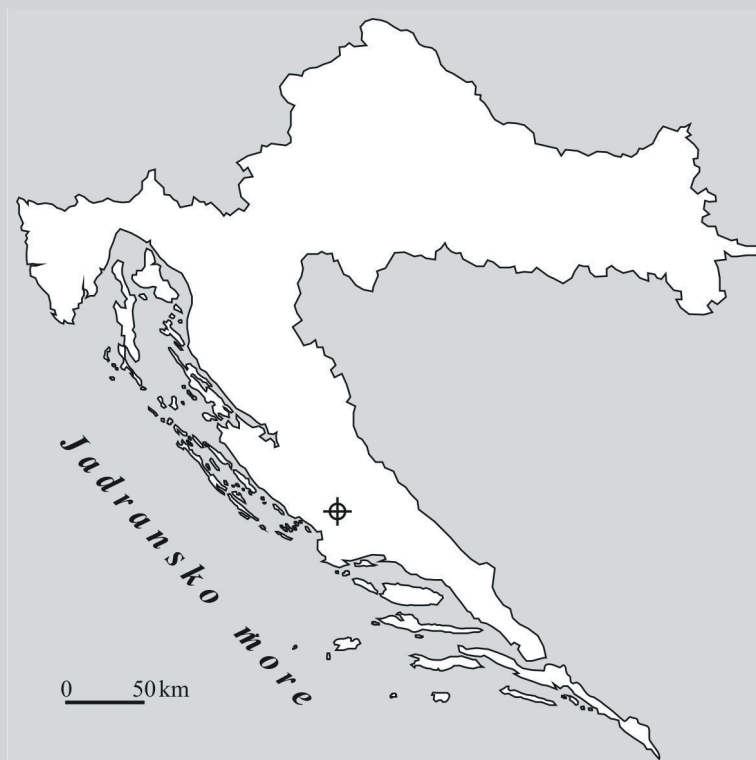


PRIČA O LAŽNOM DNU POSTALA JE STVARNOST

PIŠE: Goran Rnjak
Speleološki odsjek HPD Mosor
Split



Na školama smo svi slušali predavanja o lažnim dnima, ali rijetki su ih shvatili ozbiljno, a još rjeđi doživjeli u ovom obliku. Ja sam ovaj put prošao vrlo sretno, a nadam se da se više nikad neću dovesti u ovakvu situaciju. Pa, evo malo o tome...

Stari, šezdesetih godina prošlog stoljeća napušten rudnik boksita u Trbounju, selu pokraj Drniša počeli smo ponovno istraživati i crtati. Ulasci su postali sve učestaliji, a perspektive za istraživanje sve zahtjevnije. Što smo češće bili unutra, osjećali bismo se sve sigurnije, a samim tim bili smo i neoprezniji. Ipak, sve je dobro dok...

Kao što to obično biva, jedna stvar povlači drugu. Za početak, dogovorili smo dolazak u mnogo većem broju, a na ulazu smo se našli samo nas dvojica, s vrlo malo opreme i k tome ne baš međusobno kompatibilne. Popeo sam tri penja, ne pretjerano teška, ali ni laka. Opremu smo štedjeli, a zadnji penj ipak penjem sa, zadnjom preostalom, zamkom od 8 mm koja ipak nije dotekla do vrha penja.

Zašto pišem sve ovo? Želim reći da sam bio aktivan sudionik u nekoliko moguće opasnih situacija prilikom kojih nisam imao potpunu kontrolu nad svojom aktivnošću. Kako bih znao što se krije na

dnu te dvorane među glondžama, došao sam tamo i ... sve ispod mene u trenutku je nestalo, uz strašnu buku, stropoštavši se u dubinu. U tome mi je trenutku kroz misli uistinu prošlo svašta. Ne slike, njih nije bilo, kroz misli su mi prošle situacije, ali nisam im našao rješenje. Mislim da sam imao sreću jer, kako sam prelazio s jednog bloka na drugi, a imam običaj prelaziti poput atletičara na prečkama ili konju,

znači koristeći se rukama, tako sam i sada oslonac potražio na zidovima jame i ostao na rukama dok se dno ispod mene urušilo i stvorilo rupu promjera 2-3 m.

Riječ je o golemim kamenim blokovima ispod kojih je valjda bila neka trula greda koja je pukla prilikom mog opterećenja, ili je neki blok stajao klimavo u vidu klina pa ... Sve se urušilo dobrih 20 m u dubinu, a kretanje dna ostatka dvorane osjećalo se



foto: Antonija Mihaljević

još nekoliko minuta kasnije. U trenutku sam pogledao ispod sebe i namjeravao pobjeći. Kretao sam se po blokovima koji su se i sami kretali. Silina pada učinila je određen potisak zraka čije mi je strujanje ugasilo karbitku. Sretna okolnost bila je navika da se, od kada imam novu kacigu, prilikom kretanja po kanalima koristim i električnom rasvjetom. Sve sam to vrijeme potpuno vladao svojim tijelom i čitavom situacijom, ali odmah pošto sam stao na čvrsto tlo, noge su mi počele "plesati". Nesvjesno sam drhtao, a onda smo se obojica počeli smijati i zbijati šale, iako sam se tresao još dobrih 15 minuta. Novi dio nazvali smo *Spavaj ukopčan*, a mislim da je svima jasno zašto, jer konop kojim smo se spustili u dvoranu završavao je upravo iznad ovih glondža. Problem je mogao nastati i da je konop ostao iznad rupe, nedohvatljiv, što se nama na sreću nije dogodilo.



foto: Antonija Mihaljević

Bure, kolega koji je bio sa mnom, sve je

gledao u čudu ni sam ne znajući što učiniti. Ja sam krenuo van, a on je ostao raspremiti

i zabiti još jedno sidrište za idući put, jer sada imamo novu vertikalu.

SUMMARY

STORIES OF FALSE BOTTOMS PROVED TO BE TRUE!

We had all been listening to lectures about speleology and false bottoms, but rarely had we taken them seriously. These had been just tales to me also until the day when I saw the bottom of the hall disappearing below my feet. I was shaking like a leaf. The incident happened in the 1960s during an exploration of an abandoned bauxite quarry in Trbounj near Drniš. Although most of the objects had a natural appearance, they were artificial pits with shafts filled with stone blocks and beams...